

Kapitola 1

Práve som prežila Deň Tretí Po Christianovi a môj prvý deň v práci. Bolo to vítané rozptýlenie. Čas plynul zároveň s tým, ako sa predomnou mihali nové tváre, nová práca a pán Jack Hyde...

Pán Jack Hyde sa na mňa usmieva, modré oči mu len žiaria, keď sa opiera o môj stôl.

„Výborne, Ana. Myslím, že z nás bude skvelý tím.“

Pri pokuse o úsmev sa mi nejako podarí vytiahnuť kútiky smerom hore.

„Pre dnešok by som už rada skončila, ak môžem,“ zahundrem.

„Ale samozrejme, veď je pol šiestej. Uvidíme sa zajtra.“

„Dovidenia, Jack.“

„Dovidenia, Ana.“

Beriem si kabelku, obliekam si sako a vyrážam von. Tam, na čerstvom vzduchu večerného Seattlu sa zhlboka nadýchnem. Lenže ani to nevyplní tú prázdnotu v mojej hrudi, ktorá sa tam usídlila už od sobotňajšieho rána. Tú, ktorá mi pripomína moju stratu. Kráčam k autobusovej zastávke, hlavu mám sklonenú, pozerám si na topánky a rozjímam nad tým, aké to je byť bez

mojej milovanej Wandy, môjho starého chrobáčka... alebo bez audi.

Pred touto spomienkou okamžite zabuchnem dvere. *Nie. Na neho nemysli!* Samozrejme by som si mohla dovoliť kúpiť auto – a pekné, nové. Podozrievam *ho*, že bol až príliš štedrý, keď ma mlátil, a tá myšlienka mi zanecháva horkú pachuť na jazyku. Snažím sa ju odohnať a nemyslieť pokiaľ možno vôbec na nič. Nemôžem si ho pripomínať. Nechcem znovu začať plakať – nie vonku na ulici.

Byt je prázdny. Chýba mi tu Kate. Predstavujem si ju, ako leží na pláži v Barbadose a popíja dobre vychladený koktail. Oživujem plochú obrazovku televízie – aspoň sa tu rozliehajú nejaké zvuky, ktoré vyplňajú to vákuum a poskytujú zdanie spoločnosti. Lenže ju nesledujem ani nepočúvam. Len sedím a bezducho civiem do tehlovej steny. Som otupená. Necítim nič okrem bolesti. Ako dlho ju ešte budem musieť znášať?

Moje utrpenie prerušuje zvuk domového zvončeka. Srdce mi vynecháva jeden úder. Kto to len môže byť? Zdvíham domáci telefón.

„Zásielka pre slečnu Steelovú,“ zaznie v ňom znudený, odosobnený hlas a mňa zaplavuje vlna sklamaní. Apaticky sa vlečiem dole a zbadám tam chlapca, ktorý mlaskavo žuje žuvačku, v ruke drží veľkú kartónovú škatuľu a opiera sa o vchodové dvere. Podpisujem prevzatie balíka a odnášam si ho hore. Je to veľké a prekvapujúco ľahké. Vnútri sú dva tucty bielych ruží na dlhých stonkách a odkaz.

Gratulujem k prvému dňu v práci.

Dúfam, že sa vydarí.

A ďakujem za ten vetroň. To bolo veľmi nápadiť.

Má teraz čestné miesto na mojom stole.

Christian

Pozerám na tú vytlačenú kartičku a v hrudi sa mi rozpína ničota. Niet pochyb o tom, že to poslala jeho asistentka. Christian sa na tom veľmi pravdepodobne podieľal len okrajovo. Je príliš bolestné na to myslieť. Prezerám si ruže – sú prekrásne a ja sa skrátka nedokážem prinútiť, aby som ich vyhodila do koša. Mechanicky sa odoberám do kuchyne, aby som sa poobzerala po nejakej váze.

A tak prichádza rutina. Vstať, pracovať, plakať, spať. Teda, pokúsiť sa spať. Nedokážem mu uniknúť ani v snoch. Vidavam sivé prenikavé oči, jeho snivý pohľad, jeho vlasy – žiariace svojimi odleskami. A počúvam hudbu, toľko hudby... Už ju vôbec nedokážem počúvať. Starostlivo sa jej vyhýbam, za každú cenu. Dokonca aj pri reklame v televízii sa myknem.

S nikým nekomunikujem. Dokonca som nezavolala ani mame, ani Rayovi. Jednoducho teraz nemám silu na banálne reči o ničom. Nie, to by som fakt nezvládla. Stal sa zo mňa osamelý ostrov. Spustošený, vojnou zničený kus zeme, kde nič nerastie a jeho obzory sú prázdne. Tak to som ja. Vďaka tomu sa dokážem v práci správať vecne, ale to je všetko. Viem, že keby som o tom hovorila s mamou, zdrvilo by ma to ešte väčšmi – a to si nemôžem dovoliť.

Nedokážem poriadne jesť. V stredu okolo poludnia do seba dostávam téglik jogurtu. Je to prvá vec, ktorú som od piatka zjedla. Prežívam na diétnej kole a novoobjavenej schopnosti znášať *latte*. Práve kofeín ma udržuje v chode, ale zároveň som vinou neho nepokojná.

Jack sa okolo mňa začína nejako veľmi krútiť, znervózňuje ma, kladie mi osobné otázky. Čo odo mňa chce? Správam sa k nemu zdvorilo, ale snažím sa držať si ho od tela.

Sedím a preberám horu jeho korešpondencie a som za to rozptýlenie v podobe nečinnorodej práce vďačná. Zaregistrujem prichádzajúci e-mail a rýchlo kontrolujem, od koho je.

No to ma podrž. Od Christiana. *To nie, nie tu... nie v práci.*

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:05

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,

odpusť, že Ťa ruším v práci. Dúfam, že je u Teba všetko v poriadku. Dostala si tie kvety?

Myslím na to, že zajtra sa začína výstava Tvojho kamaráta a som presvedčený, že si nemala dost času zohnať si auto. Navyše je to pomerne ďaleko.

Bol by som viac než šťastný, keby som Ťa tam mohol odviezť – ak by si chcela.

Daj mi vedieť.

Christian Grey,

výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Oči sa mi zalievajú slzami. Prudko vstávam od stola, miznem na toaletu a skrývam sa v jednej z kabínok. Tá Josého výstava. Kruci. Úplne som na ňu zabudla, a to som mu sľúbila, že prídem. Doparoma, v tom má Christian pravdu. Ako sa tam mám dostať?

Kladiem si hlavu do dlaní. Prečo mi José nezavolať? Keď už som pri tom – prečo mi vlastne nikto nevolá? Som tak mimo, že som si ani nevšimla, že mi za celý čas nezazvonil mobil.

Dofrasa! Ja som ale idiot! Ešte stále mám presmerované hovory na BlackBerry. Ježiš, a Christian prijíma moje telefonáty – teda, pokiaľ ho jednoducho nevyhodil. A kde vôbec zistil moju pracovnú e-mailovú adresu?

No iste, pozná veľkosť mojich topánok, e-mailová adresa pre neho ťažko môže predstavovať nejakú prekážku.

Dokážem sa s ním znova stretnúť? Zvládla by som to? Chcem ho vôbec vidieť? Znovu ma ovládol žiaľ a smútok, zatváram oči a zaklám hlavu. Samozrejme, že chcem.

Možno, možno by som mu mohla povedať, že som zmenila názor... Nie, nie, nie. Nedokážem byť s niekým, koho uspokojí, keď mi spôsobuje bolesť, s niekým, kto ma nedokáže milovať.

Hlavou sa mi mihajú trýznivé spomienky: plachtenie, držanie za ruky, bozkávanie, my dvaja vo vani, jeho neha, jeho zmysel pre humor a jeho temný, zadumaný, zmyselný pohľad. Chýba mi. Je to päť dní, päť dní pekla, ktoré akoby trvali celú večnosť.

Ovíjam si paže okolo pása, pevne sa nimi objímam, držím sa tak pohromade. Cnie sa mi po ňom. Naozaj veľmi... lebo ho milujem. Aké jednoduché!

Každú noc zaspávam s plačom a prajem si, aby som nebola nútená odísť, aby sa dokázal zmeniť, aby sme mohli byť spolu. Ako dlho ma ešte bude prenasledovať ten obludne zbytočný pocit? Som v očistci.

Anastasia Steelová, si v práci! Musím sa pozbierať. Na tú Josého výstavu sa však chcem pozrieť, a čo viac – nejaká masochistická časť môjho ja chce vidieť Christiana. S hlbokým nádychom sa vraciam k stolu.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: zajtrajšok

Dátum: 8. 6. 2011, 14:25

Komu: Christian Grey

Ahoj, Christian,
vďaka za kvety, sú krásne.
Ten odvoz by som ocenila.
Ďakujem.

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Kontrolujem si mobil a zisťujem, že je stále presmerovaný. Jack je práve na nejakom rokovaní, a tak rýchlo volám Josému.

„Ahoj, José, tu Ana.“

„Nazdar, cudzinka.“ Jeho hlas je taký vrelý a láskavý, že ma to takmer vyviedlo z rovnováhy.

„Nemôžem hovoriť dlho. O ktorej mám zajtra doraziť na tú tvoju výstavu?“

„Ty fakt prídeš?“ neskrýva nadšenie.

„No jasné,“ usmievam sa, keď si predstavím, ako sa pritom škerí. A je to môj prvý naozajstný úsmev za tých päť dní.

„O pol ôsmej.“

„Tak sa tam uvidíme. Maj sa, José.“

„Čau, Ana.“

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dätum: 8. 6. 2011, 14:27

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,
o ktorej Ťa mám vyzdvihnúť?

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová

Predmet: zajtrajšok

Dätum: 8. 6. 2011, 14:32

Komu: Christian Grey

Josého výstava sa začína o pol ôsmej.
O ktorej myslíš, že by to bolo najlepšie?

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Od: Christian Grey

Predmet: zajtrajšok

Dätum: 8. 6. 2011, 14:34

Komu: Anastasia Steelová

Drahá Anastasia,
Portland je dosť ďaleko. Vyzdvihol by som Ťa o 17:45.
Veľmi rád Ťa uvidím.

Christian Grey,
výkonný riaditeľ Grey Enterprises Holdings, s. r. o.

Od: Anastasia Steelová
Predmet: zajtrajšok
Dátum: 8. 6. 2011, 14:38
Komu: Christian Grey

Tak zatiaľ.

Anastasia Steelová,
asistentka pána Jacka Hyda, zodpovedného redaktora SIP

Ach, bože! Ja uvidím Christiana. Prvýkrát za posledných päť dní sa mi zľahka dvíha nálada. A dovoľím si pomyslieť na to, ako sa asi má on.

Chýbam mu? Asi nie toľko ako on mne. Našiel si novú subku, nech už sa zháňajú kdekoľvek? Tá myšlienka je taká trýznivá, že ju okamžite zahánam. Zadívam sa na hromadu Jackovej korešpondencie, ktorú musím roztriediť, a púšťam sa do toho v snahe nemyslieť na Christiana.

Tú noc sa v posteli nepokojne prevaľujem, akokoľvek sa pokúšam o spánok. Je to po prvýkrát za ten čas, čo sa k nemu nesnažím preplakať.

Znovu si vybavujem Christianovu tvár, keď som ho videla naposledy – keď som odchádzala z jeho bytu. Prenasleduje ma jeho

zmučený výraz. Spomínam si, že nechcel, aby som odišla, čo bolo dosť zvláštne. Prečo by som tam mala zostávať? Veď sme sa ocitli v slepej uličke. Každý z nás limitovaný svojimi vlastnými hranicami – ja strachom z trestu, a on strachom... z čoho vlastne? Z lásky?

Otáčam sa nabok, pevne si k sebe tlačím vankúš a premáha ma neznesiteľný smútok. On si myslí, že si lásku nezaslúži. Ako si vôbec niečo také môže myslieť? Súvisí to nejakou s jeho detstvom? S jeho mamou, tou závislou sukou? Takéto myšlienky ma prenasledujú až do skorých ranných hodín, keď sa úplne vyčerpaná konečne prepadám do nepokojného spánku.

Deň sa vlečie a vlečie a Jack mi venuje neobyčajnú pozornosť. Mám dojem, že je to tými fialovými šatami od Kate a čiernymi topánkami na vysokých podpätkoch, ktoré som jej ukradla zo skrine, ale ďalej sa tým nijako zvlášť nezaobieram. Naozaj budem musieť s prvou výplatou vyraziť na nákup oblečenia. Tie šaty sú mi teraz nejaké voľnejšie než predtým, ale tvárim sa, že som si to nevšímala. Konečne je pol šiestej a ja si beriem sako a kabelku. Pokúšam sa trochu upokojiť nervy. *Ja ho uvidím!*

„Ty máš dnes večer rande?“ pýta sa ma Jack, keď na odchode prechádza okolo môjho stola.

„Áno. Teda nie. Nie tak celkom.“

V nepredstieranom záujme dvíha jedno obočie. „Priateľ?“

Červenám sa. „Nie, kamarát. Vlastne bývalý priateľ.“

„No, možno by si zajtra po práci chcela zájsť na drink. Máš za sebou hviezdny týždeň, Ana. Mali by sme to osláviť,“ usmeje sa a tvárou sa mu mihne nejaká neidentifikovateľná, znepokojujúca emócia.

Strká si obe ruky do vreciek a bez náhlenia prechádza dvojitémi dverami. Mračím sa na jeho vzdalujúci sa chrbát. Popíjať so šéfom, je to vôbec dobrý nápad?